

Arany János
 „Toldi Estéje”re.

Sok szépen elmondál.

Petőfi.

Szom e régi mossa ha
 Tan megjavul ide s tova,
 Oly bökerü les iránsam;
 Véletlen nyujta pénz-magoc,
 Öven garas, melyet legon
 Toldi estéje-re iránsam.

Toldi, az óriás legény,
 Kinek, élre coupa regény,
 All in a hínek fényében;
 Arany János arany orája
 Dicsőséges predikálja,
 I beszél róla csodavépen.

Toldi nagy volt Per-erőre,
 De még nagyobb a kölője
 Dalának bájtartalmaival,
 Kinek arany gondolataja
 Toldi híre nagyogtatja
 Kéő oráradokon által.

Mesze földön agyu dorög,
 Véres kardos hord a török, (János)
 I harcavágy emeli a lelkes:
 A kölő meg elvonulva,
 Mintha semmi baj se volna
 Csalogánykés enekelget.

Tan nem tudja, san nem éri,
 Küm a szivek mi véri,
 Miöl ég a vízóercg?
 I mérs onlik a hősök vére
 A hasalmaonak földere,
 Hol tusásmak szaxererek?

Ó a költő tudja s írja,
Kiinn a szivekes mi verszi:
Az, miér annyira visának,
Hogy a remény ellenére
Saját illesz helyére
Három beszűkös igaznak.

E három beszűkös jogor,
S jelenek legdrágább birsokor,
Melynek bensőséges nevében
Omlak annyi hőstök vére
A hatalmasnak földére,
Irá-kereseknek tüzeiben.

Környü a hódítás vágya,
Melynek kioldatlan hangja
Tesevén a pokol tüzeivel.
Ez mindenféle kínokas,
Ez süjti nyomora orszogás
A hatalom vas kezével.....

Ez mind híven kinyomva van
A költőnek fájdalomban,
Ki, ha lelkes bü égen,
Először kengő hangja,
Ez a leghívebb barátság,
S büjés dalába kemeri.

Ez már olyas is gondolatom,
Hogy ha épen állna rajtam:
Az egész földön költőnek
Kormányornál a világon;
Mikor érnék boldogságon,
S nem lemenek annyi veszek.

Mert ha ellenséggé sámadna,
S erre bár oly erős hadra,
Miként vadaknak királya:
Orfeus hangja kendülne,
S a vad is megvélidülne
Annak igéző hangjára.

Leányokk' lenne az adó,
Szélemes a törvényadó,
Nigdal a tábori parancs;
Katonák meg csak a hátyján
Lemélek kifogva nyalkán,
S' ágyugolyó egy egy marancs.

A drága vész helyese pedig,
Melysől oly sokszor jeseink;
Pirova a harcra mezeje,
Tökaj nedve folydogálna,
S' ideo levél királna
Mindenik szöveveje.

S a költő királyi véle
Csele s ravasalan béke
Sugárban ragyogna majd;
S horra a népeak egy jama,
Mime ifjak a labornara,
Kiker szökekek kedve háje.

Tudnák, mi az enyim s' ied,
Nem háborgasmák venties
Toka többé az emberek;
Nem lenne örököség ügyvedre,
Es' olyanok lennének vege,
Mikéns egy angyali sereg.....

De ha nincsen az éleiben,
Legalább a képreleiben
Teremtsünk ily uralkodáve;
S' mintha képreink nem esalna,
S' seljesülne szivünk álma:
Igyunk egy kosoru áldomáse.

Igyunk egy kosoru áldomáse,
Adjunk a bunalak egy csapáse
Ugyis sok a gyözelme már?
S' Nemzetünk minden magyáse,
Körsük Toldi stranyáse
Bongjen a teóvéri pohár.

É melyet annyi viszály téje,
Virágzásé kerjünk e népre
Hogy lakozzék egy szív nála;
S dúsan gyümölcsöző béke,
És az igazság szent-örökéke
Segyen örökös köszála.

Komáromi Károly

Terint. ^{kerkepe} ^{ko}
jegyzet